

til at svare på det. For dermed antyder statsministeren, at så vil Danmark måske alligevel give grønt lys for USA og England til at gå selv.

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil bare stille statsministeren et meget konkret spørgsmål. Nu hørte jeg statsministeren sige, at det jo er FN's Sikkerhedsråd, der afgør, hvor lang tid FN's våbeninspektører skal have, og det er jeg sådan set hundrede procent enig i.

Jeg skal bare spørge statsministeren, om han også er enig i, at det så også er FN's Sikkerhedsråd, der afgør, hvornår Saddam Hussein samarbejder fuldt og helt, og hvornår han ikke samarbejder fuldt og helt.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Regeringens linje, og det er svar til både hr. Jeppe Kofod og hr. Villy Søvndal, har hele tiden været meget klar, og den er uændret. Punkt 1: Målet er klart, nemlig afvæbning af Saddam Hussein, forhåbentlig sker det fredeligt. Punkt 2: Midlet er også meget klart efter regeringens opfattelse, nemlig at måden at få Saddam Hussein til at samarbejde på og lade sig afvæbne fredeligt på er, at det internationale samfund opbygger et maksimum af pres på Saddam Hussein, herunder truslen om magtanvendelse som sidste udvej, hvis han ikke retter sig efter, hvad FN siger. Han har kun respekt for det.

Det fører frem til det tredje punkt, som er det direkte svar til hr. Jeppe Kofod, nemlig at de militære skridt, der måtte blive nødvendige for at sikre, at FN's beslutninger bliver overholdt, selvfølgelig skal være forankret i FN og dermed altså i FN's Sikkerhedsråd.

Det kan ikke siges tydeligere, og det er sagt mange gange, men hr. Villy Søvndal er onsdag efter onsdag kun optaget af situationer, der endnu ikke er opstået. Hver eneste gang vi kommer til faktiske ting – våbeninspektørernes rapporter, beslutninger i EU osv. – så vil hr. Villy Søvndal ikke forholde sig til det, fordi han i virkeligheden har så svært ved at være kritisk over for de faktiske skridt, der tages.

Men hr. Villy Søvndal vil hellere tage sorgen på forskud og beskæftige sig med situationer, der endnu ikke er opstået. Det giver jeg mig ikke af med. Jeg giver mig ikke af med spekulative forestillinger om, hvordan man skal forholde sig, såfremt det, der nu er i gang, ikke lykkes, nemlig at få vedtaget en ny resolution i FN. Vi hilser disse forsøg på en ny resolution velkom-

men, og vi håber, at der kommer noget fornuftigt ud af det.

Villy Søvndal (SF):

Jeg tror ikke, at statsministeren huskede, at jeg faktisk lige har stillet et forudgående spørgsmål om våbeninspektørernes rapport. Så bebrejdelsen, at jeg ikke interesserer mig for våbeninspektørernes rapport, synes jeg er lidt underligt placeret.

Jeg synes, vanskeligheden er en helt anden, nemlig at fastholde statsministeren i andet end en personlig optagethed af min person, så han i stedet for kan prøve at forholde sig til de spørgsmål, jeg stiller. For det er jo ikke rigtigt, at regeringen har en meget klar linje. Det er simpelt hen ikke rigtigt, og det er det, der er problemet med, at statsministeren taler med uld i mund.

Den canadiske regering har senest i aftes meddelt, at den ikke deltager, og at den vil advare imod en aktion uden om FN. Det betyder konkret, at der skal foreligge et nyt FN-mandat, for det Sikkerhedsråd, der havde givet den oprindelige resolution 1441, er det samme Sikkerhedsråd, der skal fortolke, om resolutionen er opfyldt. Og det er dér, statsministeren har lige så meget uld i munden som den amerikanske præsident og Blair, nemlig at det skal være »forankret i FN«.

Kl. 13.25

Spørger man så, hvad det betyder, svarer statsministeren: Det skal være forankret i FN osv. Det er jo derfor, vi ikke kan få noget svar. Det er derfor, vi er nødt til at spørge om det samme onsdag efter onsdag.

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil gerne takke statsministeren for svaret. Jeg synes, vi er kommet lidt tættere på, hvad regeringen mener: Hvis det er FN's Sikkerhedsråd, der giver våbeninspektørerne mere tid – det er statsministeren jo enig i, det har han nævnt for et øjeblik siden – så må det også være FN's Sikkerhedsråd, der konkluderer, hvornår Saddam Hussein samarbejder fuldt og helt i overensstemmelse med FN-resolution 1441.

Det vil sige, at alle videre skridt i forhold til Irak skal tages i FN's Sikkerhedsråd. Jeg håber, at statsministeren kan bekræfte den linje, for det er sådan, at vi jo har hørt forsvarsordførere fra Venstre og De Konservative sige, at det var ligegyldigt med FN's Sikkerhedsråd, at man sagtens kunne forestille sig, at andre konkluderede uden om FN's Sikkerhedsråd og gik til angreb på Irak